

- 3) Artikel 3, lid 1, eerste alinea, en artikel 13, lid 1, eerste alinea, van richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van richtlijn 2001/77/EG en richtlijn 2003/30/EG, zoals gewijzigd bij richtlijn (EU) 2015/1513 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015, moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een regeling die de plaatsing van een windturbine afhankelijk stelt van de inachtneming van een minimumafstand tussen deze windturbine en woongebouwen, voor zover deze regeling noodzakelijk en evenredig is in het licht van het bindende nationale algemene streefcijfer van de betrokken lidstaat, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

(¹) PB C 134 van 16. 4. 2018.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 28 mei 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesverwaltungsgericht — Duitsland) — IL e.a. / Land Nordrhein-Westfalen

(Zaak C-535/18) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Milieu – Verdrag van Aarhus – Richtlijn 2011/92/EU – Milieueffectbeoordeling van bepaalde projecten – Inspraak van het publiek bij de besluitvorming – Onregelmatigheden waardoor de goedkeuringsprocedure van een project wordt aangetast – Toegang tot de rechter – In het nationale recht bepaalde beperkingen – Richtlijn 2000/60/EG – Waterbeleid van de Europese Unie – Achteruitgang van de toestand van een grondwaterlichaam – Beoordelingswijze – Recht van particulieren op de vaststelling van maatregelen om verontreiniging te voorkomen – Procesbevoegdheid voor de nationale rechterlijke instanties)

(2020/C 255/03)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesverwaltungsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: IL, JK, KJ, LI, NG, MH, OF, PE, RC en SB in hun hoedanigheid van erfgenamen van QD, TA, UZ, VY, WX

Verwerende partij: Land Nordrhein-Westfalen

Dictum

- 1) Artikel 11, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, moet aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten toestaat te bepalen dat een verzoek tot nietigverklaring van het besluit tot goedkeuring van een project waarbij een procedurefout is gemaakt die de inhoud ervan niet aantast, slechts ontvankelijk is indien de verzoeker door de betrokken onregelmatigheid geen gebruik kon maken van zijn recht op inspraak bij de besluitvorming inzake milieuaangelegenheden dat hem in artikel 6 van deze richtlijn wordt gewaarborgd.
- 2) Artikel 4 van richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid, moet aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat het onderzoek door de bevoegde autoriteit naar de naleving van de erin vastgelegde verplichtingen, waaronder die om achteruitgang te voorkomen van de toestand van oppervlakte- en grondwaterlichamen waarvoor een project gevolgen heeft, pas kan plaatsvinden nadat dit project is goedgekeurd.

Artikel 6 van richtlijn 2011/92 moet aldus worden uitgelegd dat de informatie die tijdens de procedure tot goedkeuring van een project aan het publiek beschikbaar moet worden gesteld, de nodige gegevens moet bevatten ter beoordeling van de gevolgen van dit project voor het water aan de hand van de voorwaarden en verplichtingen die zijn bepaald in met name artikel 4, lid 1, van richtlijn 2000/60.

- 3) Artikel 4, lid 1, onder b), i), van richtlijn 2000/60 moet aldus worden uitgelegd dat er geacht moet worden sprake te zijn van een achteruitgang van de chemische toestand van een grondwaterlichaam ten gevolge van een project bij ten eerste de overschrijding van ten minste één van de kwaliteitsnormen of drempelwaarden in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2006/118/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende de bescherming van het grondwater tegen verontreiniging en achteruitgang van de toestand, en ten tweede een voorzienbare verhoging van de concentratie van een verontreinigende stof terwijl de daarvoor vastgestelde drempel reeds is overschreden. De op elk monitoringpunt gemeten waarden moeten ieder apart in aanmerking worden genomen.
- 4) Artikel 1, eerste alinea, onder b), en tweede alinea, eerste streepje, alsook artikel 4, lid 1, onder b), van richtlijn 2000/60, gelezen tegen de achtergrond van artikel 19 VEU en artikel 288 VWEU, moeten aldus worden uitgelegd dat de leden van het door een project geraakte publiek voor de bevoegde nationale rechterlijke instanties niet-nakoming moeten kunnen aanvoeren van de verplichtingen om achteruitgang van waterlichamen te voorkomen en de toestand ervan te verbeteren, indien zij door die niet-nakoming rechtstreeks worden geraakt.

(¹) PB C 427 van 26.11.2018.

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 28 mei 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgericht Stuttgart — Duitsland) — Interseroh Dienstleistungs GmbH/ SAA Sonderabfallagentur Baden-Württemberg GmbH

(Zaak C-654/18) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Milieu – Overbrenging van afvalstoffen – Verordening (EG) nr. 1013/2006 – Procedure van voorafgaande schriftelijke kennisgeving en toestemming – Algemene informatieverplichtingen – Bijlage III A – Mengsel van papier, karton en papierproducten – Code B3020 van bijlage IX bij het Verdrag van Bazel – Stoorstoffen – Verontreiniging van een mengsel met andere stoffen – Milieuhygiënisch verantwoorde nuttige toepassing)

(2020/C 255/04)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Stuttgart

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Interseroh Dienstleistungs GmbH

Verwerende partij: SAA Sonderabfallagentur Baden-Württemberg GmbH

Dictum

1. Artikel 3, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 1013/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2006 betreffende de overbrenging van afvalstoffen, zoals gewijzigd bij verordening (EU) 2015/2002 van de Commissie van 10 november 2015, moet aldus worden uitgelegd dat het niet van toepassing is op een mengsel van afval van papier, karton en papierproducten waarvan elk type afvalstof valt onder een van de eerste drie streepjes van code B3020 van bijlage IX bij het Verdrag inzake de beheersing van de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen en de verwijdering ervan — dat is ondertekend te Bazel op 22 maart 1989 en namens de Europese Gemeenschap is goedgekeurd bij besluit 93/98/EEG van de Raad van 1 februari 1993 –, welke code is overgenomen in bijlage V, deel 1, lijst B, bij deze verordening, en dat maximaal 10 % stoorstoffen bevat.